

Никогаш веќе нема да те видам на чардаците,
ниту како наведната собираш летина.
Никогаш нема да го чујам
клепањето на косата
ниту клепането на воденичкиот камен во реката.
Никогаш веќе нема да се вратат
ни деновите ни месеците ни годините
пред куќата во дворот на чардаците и амбарите.
Никогаш веќе нема да се качи невеста на коња
кога гласот од свирките го порабуваше со топлина небото
нашето сито и решето на дождовите
ниту пак кога искра од огнило го осветлуваше
ликот на родителот
во пролетната квечерина на громот
мирисот на тратот, смреките, матерката.
Никогаш повеќе нема да се соберат
освен во песната и сеќавањата сите слики
на едно дете, на едно момче крал
освен љубовта, девојката во сонот и тревите
земјата на патот и во постелата
освен жената и земјата
огнот и млекото на пролетта
што ги отвара патиштата
А мене не ми се умира.

Радован Павловски